

"Ik moest hier naar de maschien komen kijken" zei hij.

Ik zeg "Kijken is gemêkkelijk genoeg, mar vur de rest kun der niks aon doen. Dè zijn allemoal màr kosten waar ge niks aon hêt".

We hebben toen maar een bakske koffie gedronken en ik heb hem weer met mijn fiets naar de poldermeester in Wamel gebracht, want hij was helemaal van Wamel komen lopen.

Toen ik terugkwam moest ik bij Klaos de Rijk, de klompenmaker, al door het water lopen en hier van W. Jansen tot aan de machine stond ook al water.

De vrouw van de machinist van het Dreumelse gemaal (ik was machinist van het Wamelse gemaal) kwam hier en zei "Nou hebben we misschien alles vur niks gedaan".

Ik zeg "Es dè nog mar waar is".

Zij: "Volgens Guus kan het waoter zo hoog nie kommen".

Ik weer: "Ik ben aon den dijk gewist en daar stonden ze met pieken en schuppen te graven. Dè wor niks, dè duurt vul te lang".

Later hebben ze toen de Genie laten komen die den dijk hebben doorgesloten, maar toen was het al te laat.

Ik weet nog goed, we moesten de machinekamer ook af. Al die mensen die er lagen. We hadden geen andere keuze dan maar een verdieping hoger naar de zolder. Maar daar lag veel kolenstof. We hebben toen een partij hooi uit de hooiberg gehaald en zo goed mogelijk over de vloer gestrooid. Toen zijn we maar in het hooi gaan liggen. Koud, koud dat het was, verschrikkelijk.

Mijn vrouw (toentertijd waren we nog niet getrouwd) woonde nog op de hoek hier op een boerderij. Maar het water was veel te hoog geworden. Die hebben daar 's nachts om hulp liggen roepen door het zolderraam en het ging te keer en het stormde. De politie heeft ze toen met een ventersbootje afgehaald, maar de koeien en de paarden bleven staan.

De volgende morgen heb ik moeder en mijn broer Antoon, de onderwijzer, met de boot naar Den Bosch gebracht.

Ik kwam bij dat huis waar zij (mijn vrouw) uit gehaald was en daar stond de politie te

schreeuwen "Kom es hier, kom es hier".

Ik moest met nog een boot en iemand die met ons meevoer twee koeien en een paard meenemen naar de dijk. Antoon hield de kop van de ene koe mee omhoog, want die wou zich verzuipen. Met veel moeite zijn we er toen toch nog heelhuids mee aan de dijk gekomen.

Toen we daar waren zei ik tegen mijn moeder en mijn broer "Zien jullie màr zo gauw mogelijk in Den Bosch te kommen".

Ze zijn toen met zo'n buske of ene vrachtwagen naar Den Bosch gebracht. Ze waren weg, maar we wisten niet waar ze precies onderdak gevonden hadden.

Een paar dagen later kon mijn vader het niet meer uithouden. Hij zat vaak te schruiven.

Mijn broer Thé was nog maar 21 en die voer maar de hele dag rond met zo'n koeien-schuitje om maar vee op te halen. Ik denk "Die verdrinkt nog eens" en ik zeg tegen mijn vader "Es gij nou es mit Thé nar moeders ging in Den Bosch?"

"En gij dan" zei hij.

Ik zeg "Ik blijf hier".

Ik heb toen twee ventersbootjes gehaald en toen zijn al die mensen, die ik hier niet meer hebben kon, weggebracht. Wij bleven over met zijn vieren, Linnard v.d. Boom en vrouw, Piet v. Doornik, J. v. Oorsouw en ik.

We huisden op de zolder. Op de ketel hadden we een kacheltje gezet.

Die vrouw kookte elke dag kippensoep, want die waren er genoeg.

Eén van de eerste nachten waaide en stormde het zo verschrikkelijk dat we bijna geen oog dicht konden doen.

Toen het de volgende morgen eindelijk licht werd zagen we al die huizen, waar we de vorige dag nog geweest waren, hier langs drijven. Alles spoelde hier langs in de richting van de dijk, waartegen halve daken kapot sloegen.

Langs de hele boezemkade stonden wel 15 huizen. Alles was weggespoeld. Alles was met de grond gelijkgemaakt.

Het stormde zo erg dat we van de marechaussee aanzegging kregen het machine te verlaten.

Ik zeg "We zitten hier goed en waar moeten